

KÖYLÜLERİN DEVRİME KAZANILMASI

Köylüler ortaçağdan bu yana toplumsal gelişmede önemli rol oynamışlardır. Bu kadar uzun zaman diliminde köylülerin toplumsal konumları feodalizm altında, kapitalizm altında ve sosyalizm altında dönüşüme uğrar. Feodal toplumda köylülük bir bütün olarak bu toplumun bir sınıfı durumunda iken, kapitalizm altında köylülük artık kapitalizmin bir sınıfı durumuna geldi. Kapitalizmin bir sınıfı olarak köylülük, bütünlüğü bozulmuş ve ayrılmış olarak karşımıza çıkar. Kapitalizmin meta üretimi ve ücretlilik koşullarında köylülük, burjuva köylülük (zengin köylülük), orta köylülük, küçük ve yoksul köylülük biçiminde bir ayrılmaya uğrar. Bu nesnel durumdan ötürü de aralarında sınıfsal çatışma sürüp-gider. Büyük meta üretimine dayanan kapitalist toplumda, proletaryayı sömüren sınıfla, köylülüğü sömüren sınıf aynı kapitalist sınıftır. Sadece sömürü biçimleri farklıdır; işçi sınıfı artı değer yoluyla sömürülürken, köylülük faiz, ipotek vb. yollarla sömürülür. Bu da işçi sınıfı ile köylülüğün anti-kapitalist mücadelesinin ortak maddi koşullarını bize verir. Sosyalizm altında ise, köylülük artık eski maddi koşullarından uzaklaşır ve özgür emekçiler durumuna gelir. Burada köylülük toplumsal mülkiyet temeli üzerinde hareket eder. Bu köklü değişim köylülüğün kendisini de uzun bir süreç içinde, köylü olmaktan çıkartır. Üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti temeli üzerinde özgür emekçiler durumuna gelen köylülük,

sosyalizmin bir gücü ve aynı amacı paylaştığı proletarya ile yol arkadaşı olur.

Bu uzun tarihsel süreç içinde toplumsal konumu dönüşüme uğrayan köylülüğün toplumsal mücadeledeki durumu da kesin olarak başkalaşım gösterir. Feodal toplumda, kapitalist toplumda, sosyalist toplumda köylülüğün özlemleri, istemleri çıkar ve amaçlar farklılık gösterir. Toplumsal konumu üretim biçimlerine göre değişim gösteren köylülüğün ideolojik, politik, felsefi ve kültürel durumu da bu değişimden kendi payına düşeni alır. Köylülüğün bu değişimi toplumların evrim ve dönüşüm yasalarına uygun olarak gerçekleşir. İçinde bir çok süreci barındıran bu tarihsel değişiklik, tüm teorik çözümlerde kesin olarak göz önünde bulundurulmalı. Burada soruna hem tarihsel materyalist açıdan (yani her dönemdeki sınıfların varlığının, doğrudan o dönemin üretim biçimine denk düştüğü biçimindeki yaklaşım), hem de diyalektik yöntemle yaklaşmak gerekiyor. Toplumlarda olduğu gibi, toplumsal bir sınıf olarak köylülük durağan halde değil, hareket halinde; statik yönüyle değil, dinamik (değişen) yönüyle ele alınmalı ve birbirini etkileyen çok yönlü süreçler ve karşılıklı etkileşim içinde ele alınmalı. Köylülüğün devrimdeki yerini doğru biçimde anlamının tek bilimsel-tarihsel yöntemi budur.

Bilindiği gibi orta çağdaki tüm ayaklanmalar, kırsal alanda, köylü ayaklanmaları olarak başlamıştır. Gene bilinen nedenler yüzünden, bu ayaklanmaların hiç biri başarıya ulaşamamıştır. Bu nedenler köylülüğün

Üretim koşullarından, yani toplumsal konumundan kaynaklanır. Köylülük, kırsal kesimde birbirinden uzak ve dağınık halde bulunur. Dağınıklık, köylülüğün ekonomik ilişkilerine denk düşer. Dağınık olması kendi dar alanına hapsolması, proletarya gibi toplu halde olmaması yenilgisinin ana nedenidir. Zaten köylülük, sınıflar mücadelesinde, hiç bir zaman nder konumda olamadı. Her zaman, başka sınıflara bağlı olarak ve onların önderliğinde harekete geçmiştir.

Köylülük, burjuva devrimler çağında, devrimin nc sınıfı olan burjuva sınıfın önderliğinde mücadeleye atılır; Burjuva sınıf kendi amaçlarını tüm toplumun ve aynı zamanda köylülüğün amacı olarak göstermiştir. Bu amaçta, kendi özlemlerini ve geleceğini gören köylülük burjuva nderliği takip eder. Burjuva devrimlerin tipik bir rneği olan Fransız devriminde köylülük, burjuvazinin önemli toplumsal dayanağı oldu. Burjuvazi, köylülüğü yanına çekerek feodal egemenliğe son verir. Almanya'da ise 1848 ve sonrasında meydana gelen burjuva demokratik devrimde, köylülük, burjuva sınıfın yedeği olarak hareket eder. Alman burjuvazisinin feodal sınıfla uzlaşarak, feodalizmi, kendi eliyle yeniden örgütlemesi sonucu, burjuvazinin ihanetine uğrayan Alman köylüsü, uğradığı ihanet yüzünden büyük insan kaybına uğrar; hem feodalizmin devam etmesi yüzünden acı çeker, hem de kapitalizmin baskılarına uğrar.

Büyük bir zlem, coşku ve mücadele gücüyle katıldığı burjuva devrimlerde, aradığını bulamayan köylülük, kurulan kapitalist düzende, bu toplumun ezilen

ve sömürülen bir sınıfı durumuna gelir.

Burjuva devrimler çağı, burjuva egemenliğin ve kapitalist düzenin yerleşmesiyle birlikte sona erer. Ancak çağın bir özelliği olan demokratik devrimler yoluna burjuva önderlik olmadan devam eder. Proletarya tarih sahnesinde yerini alır. Artık demokratik devrimler çağının öncü gücü proletaryadır. Devrimin öncü gücü olarak proletarya, devrimi başarıya ulaştırmak için köylülüğü yanına çekme zorunluluğu ile yüz yüze gelir. Almanya'daki 1848 devrimini ve sonrasını irdeleyen Karl Marx proletaryanın yüz yüze kaldığı sorunu şu şekilde koyar:

“Almanya da her şey, proleter devrimin köylü savaşının bir ikinci baskısıyla desteklenmesi olanağına bağlı olacaktır.” (J. Stalin Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu Sf. 214)

Marx bu düşüncesiyle proleter devrimin bir “Köylü Savaşı” ile birleşmesi gerektiğini savunur. Marx'ın bu konudaki görüşü daha sonra Lenin tarafından yeniden ele alınır. Lenin o ünlü demokratik devrimde “İşçilerin ve Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü” tezini Marx'ın belirlemesinden yola çıkarak ortaya koyar. Marx'ın belirlediği ve Lenin'in geliştirdiği bu tezler, köylülerin hem demokratik devrimde hem de proleter devrimdeki rolünü en açık şekilde ifade eder.

Toplumsal gelişmede proletaryanın tarihsel motor rolü oynamasıyla birlikte, köylülük proletaryanın bir müttefiki ve proleter devrimin de önemli bir gücü olarak

kabul edilir. Uluslararası Komünist Hareket daha sonra köylülüğe yönelik marksist-leninist yaklaşımı yeniden ele alır ve geliştirir. İşçi-Köylü ittifakı tezi, uluslararası devrimci proletaryanın temel bir tezi haline gelir. Marx'ın 1848 Alman Devriminden çıkardığı bu tez tam 1,5 yüzyıl boyunca ortaya çıkan toplumsal gelişmeler tarafından tekrar ve tekrar doğrulanmıştır.

EKİM DEVRİMİ VE KÖYLÜLÜK

Köylülüğün devrimci olanakları, bu olanakların toplumsal mücadelede kullanılması; proletarya devriminde, köylülüğün oynayacağı rol bu yüzyılın başından itibaren daha belirgin olarak öne çıktı. Esas devrimci konumuna ancak proletarya devrimine bağlı olarak, yüzyılımızda kavuşan köylülük ülkelerin ekonomik ve toplumsal yaşamında söz sahibi oldu. Köylülük için yeni bir tarihsel dönem başladı.

Köylülüğün devrimci olanaklarının demokratik devrimde daha açığa çıkacağını çok iyi anlayan V.İ. Lenin, demokratik devrimde “işçilerin ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü” tezini geliştirdi. İşçilerle, köylülerin militan ittifakı 1905 Rus Burjuva Demokratik Devriminde pratik olarak ortaya çıktı. Devrim sırasında bir taraftan işçilerin ekonomik ve politik genel grevleri ve silahlı sokak çarpışmaları görülürken; diğer taraftan Rus köylüsü ayaklanarak devrimdeki yerini aldı. Devrim sırasında işçilerle, köylüler arasında dolaylı olarak bir ilişki ortaya çıktı. Bu ilişki 1917 Şubat Devrimi sırasında yeniden kuruldu ve

pekişti. Burjuva devrimi sırasında ortaya çıkan “İşçi ve asker vekilleri Sovyetleri” işçi-köylü ittifakının bir biçimi oldu. Çünkü askerler esas olarak köylülerden oluşuyordu.

Lenin'in önerdiği “işçilerin ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü” tezi belli anlamda gerçekleşti. Bir ilişki anlamında artık işçilerin ve köylülerin iktidarı gerçekleşmişti. Bu ikili iktidarın bir tarafıydı. Bir taraftan burjuvazinin iktidarı; diğer taraftan işçi-asker vekilleri Sovyetleri iktidarı. İşçi-köylü ittifakı bir sınıfsal ittifak olarak en açık ve belirgin bir biçimde Ekim Sosyalist Devrimi sırasında ortaya çıktı. 1917 Ekim'inde iktidar işçi-köylü ve asker vekilleri Sovyetlerinin eline geçti. Ekim devrimi aynı zamanda köylülüğün, proletarya önderliğinde devrimci-ilerici rolünün açığa çıkmasıdır. İşçi-köylü ittifakı Ekim'den sonraki iç savaş yıllarında değişime uğradı. Köylülük iç savaşta kesin olarak ayrıştı. Zengin Rus köylüsü (kulaklar) karşı devrimci rol oynarken; buna karşılık yoksul köylülük sosyalizmi ve Sovyet iktidarını destekledi. İşte bu ayrışma sonucu yoksul köylülük proletaryanın en sağlam müttefiki ve sosyalizmin kırlardaki temel gücü oldu. Proletaryanın egemenliği olan proletarya diktatörlüğü koşullarında gerçekleşen bu ittifak daha sonraki yıllarda güçlenerek devam etti.

Kurulan ittifak öylesine sağlam oldu ki, 80'lerden sonra kent küçük burjuvaları sosyalizmi yıkmak için karşı devrimci girişimlerde bulunduğu bir dönemde,

özgür kır emekçileri sosyalizmin sadık güçlerinden biri olarak kaldı.

Bütün ülkelerdeki köylüler Sovyet Devrimi ile esin kaynağını; proletarya ile gerçek dostunu buldu. Tüm burjuva devrimleri boyunca, bu devrimlere katılmasına rağmen, burjuva devrimler köylülere sömürü ve baskıdan başka bir şey getirmedi. Almanya'da görüldüğü gibi mücadeleye katılmasının ödülü ihanete uğramak ve acı görmek oldu. Bunun yanında köylüler ülkenin ekonomik ve politik yaşamında söz sahibi değillerdi. Köylüler ilk defa sosyalizmle her tür sömürüden ve baskıdan kurtulmak olanağına kavuştu. Bundan dolayı tüm dünyadaki köylüler Ekim Devrimine ve Sosyalizme sempatiyle baktılar. Özellikle birer köylü toplumu olan sömürgeler, emperyalizmin egemenliğinden kurtulmak için daha fazla Sovyetlere ve Sosyalizme yanaştılar.

Sömürgeler sorununun gündeme gelmesiyle birlikte köylülük sorunu ülkelere özgü yerel bir sorun olmaktan çıkıp, genel yani uluslararası bir sorun haline geldi. Köylülerin devrimci rolü de aynı biçimde uluslararası boyut kazandı.

Proleter devrimler çağını başlatan Ekim Devrimi'ne kadar proletaryanın sloganı “Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz” biçimindeydi. Komünist Manifesto açısından doğru olan bu slogan proleter devrimler çağının başlamasıyla birlikte geliştirildi ve “Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşiniz” biçimini aldı. Sömürgelerin ezilen halklarını, esas olarak

köylülerin oluşturduğu göz önünde bulundurulursa, bu sloganın işçi köylü ittifakına dünya çapında bir boyut getirdiği açık olarak anlaşılır.

Eğer köylülüğün kesin desteği alınmazsa bir devrimin ve proleter iktidarın başına nelerin geleceğinin en iyi kanıtı 1919 Macar Sosyalist Devrimidir. Macar proletaryası iktidarı ele geçirmekle birlikte, onu koruyamadı. Çünkü köylülerin desteğini alamamıştı. Bundan yararlanan burjuvazi ve karşı devrim, köylüleri kendi yanına çekti. Sonuç olarak ittifaklarından yalıtılan Macar Sovyet İktidarı yıkıldı. Macar devrim dersleri **Komintern** tarafından tüm boyutlarıyla irdelendi. Köylülerin demokrasi, sosyalizm mücadelesinde ki devrimci konumunun altı önemle bir kere daha çizildi.

Köylülerin toplumsal devrimdeki ilerici konumu 40'lı yılların toplumsal devrimleri tarafından en iyi biçimde değerlendirildi. Faşizmin Avrupa'da Sovyetlerin belirleyici gücüyle yıkılmasından sonra; Doğu Avrupa'da kurulan iktidarlar birer işçi-köylü iktidarları; hükümetler de işçi-köylü hükümetleri oldu. Ekim devrimiyle başlayan köylülerin toplumsal sorunlarda söz sahibi olması, Doğu Avrupa'da gerçekleşen Halk Demokrasili iktidarlar tarafından devam ettirildi.

Böylece bu zamana kadar ki tüm zafere ulaşan devrimler köylülerin katıldığı ve desteklediği devrimler oldu. Köylü savaşı ile proleter devrim tarihsel olarak devrimci-dönüştürücü rolünü başarıyla yerine getiriyor.

Köylülerin devrimci olanakları nüfusun büyük

kesimini oluşturduğu ülkelerde daha da öne çıktı. Bunlardan Çin Devrimi, köylülerin devrimci olanaklarının devrim için nasıl yaşamsal bir önemde olduğunu tüm açıklığıyla gösterdi. Çin sanayinin belli bir düzeyde gelişmesine rağmen, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir köylü ülkesiydi. Çin Komünist Partisi, **Komintern**'in yol göstericiliğinde doğru bir ittifak politikası izleyerek köylülerin demokratik devrimdeki etkin rolünü benimsedi. Çin Devriminin zafere ulaşmasında köylülerin belirleyiciliği söz konusudur. Çin proletaryası devrimde esas olarak köylülere dayandı. Kurulan Halk Ordusu bir köylü ordusu niteliğinde oldu. Devrim köylülerin bulunduğu kırsal alanda, doğrudan köylülere dayanarak başladı, sürdü ve sonuçlandı. Kurulan Çin Halk Cumhuriyeti bir işçi-köylü cumhuriyeti niteliğinde oldu.

Çin devriminden sonra Vietnam, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Kamboçya ve Laos'un bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinde köylüler önemli birer güç oldular. Köylülerin devrimci barutu sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşının yürütüldüğü Latin Amerika'da patladı. Latin Amerika'da sömürgeciliğe karşı yapılan tüm ayaklanmalar özünde köylü ayaklanmalarıdır. Bağımsızlık savaşçıları Tupac Amaru ve Sandino köylülere dayanarak kıtadaki sömürgeci egemenliği sarstılar. Meksika'da bu yüzyılın başında Zapata önderliğindeki devrim bir köylü devrimidir. Köylülerin devrimci geleneği yüzyılın tümü boyunca devam etti. Bu devrimci gelenek yeni

sömürgecilik koşullarında da sürüyor. Son olarak Zapatist örgüt EZLN önderliğinde Meksika'nın yoksul köylü ve tarım proleterleri ayaklanarak Meksika'nın burjuva düzenini sarsıyor. Latin Amerika'da devrimci mücadele yürüten gerilla örgütleri bu kıtanın yoksul köylülerine dayanıyor.

Tüm kıta Amerika'sında öncü olan Küba devrimi kırsal kesimde başladı. Küba devrimi, köylülerin yalnızca devrimde değil, sosyalizm kuruculuğunda da önemli görevler üstlendiklerini göstermiştir.

Bu yüzyılda görülen tüm olaylarda köylülerin devrimci olanakları proletarya devrimine bağlı olarak ortaya çıkmıştır ya da gelişme göstermiştir. Nüfusun esasını köylülerin oluşturduğu sömürge ülkelerdeki kurtuluş mücadelesi köylülere dayanmakla birlikte; proletaryanın dünya çapındaki mücadelesinin bir parçası oldular. Sovyetler Birliği ile ilişki kurmayan kurtuluş hareketi yoktur. Bağımsızlığını kazanan tüm ülkeler sosyalist ülkeler ile yakın ilişki içinde olmuşlardır. Sosyalizmin desteği olmaksızın, sömürge halkları, emperyalist egemenliği yenemez ve kurtulamazlardı. Genel olarak sömürgeler sorunu emperyalizme karşı mücadele sorunu haline geldi. Emperyalizme karşı mücadele ise proletaryanın, sosyalizmin dünya çapında desteği olmaksızın başarıya ulaşamaz. Bu anlamda proletarya ile köylüler arasında dünya çapında kurulan ilişki, emperyalist egemenliğin çeşitli ülkelerde kırılmasında tayin edici oldu.

Köylülerin, proletaryanın ittifak gücü olduğunu

belirtirken, bunu, köylülerin ekonomik-toplumsal durumlarına dayandırıyoruz. Gördük ki, köylüler, proletarya gibi kapitalist toplumun ezilen ve sömürülen bir sınıfıdır. Kapitalist toplumun ezen ve sömüren sınıfı olan burjuvazi sürekli servet sahibi olurken; buna karşılık köylüler ellerindeki üretim araçlarını yitiriyor ve sürekli yoksullaşıyorlar. Bu durumlarından ötürü köylüler kendini ezen ve sömüren burjuva sınıfa karşı, kendilerini bu baskı ve sömürüden kurtaracak olan proletaryaya yaklaşırlar. Gelişmenin ana yönü budur.

Bu, köylülerin her koşulda proletaryayı takip edeceği anlamına gelmez. Şimdiye kadar ki büyük proleter devrimlerin tarihi göstermiştir ki köylüler, burjuvazinin etkisiyle proletarya iktidarına karşı kullanılabilirler. Her toplumsal olayda olduğu gibi köylülerin durumu da somut olarak ele alınmalı.

Köylülerin devrimci rolünü abartıp, köylü devrimciliğini, proletarya devrimciliği düzeyine çıkarmak isteyen sosyalistler olduğu gibi; köylülerin devrimdeki ileri konumunu tamamen yok sayan sapma anlayışlara halen rastlamak mümkün. Her iki anlayış da yanlıştır. Proletaryanın toplumsal devriminde köylülerin konumunu belirlerken burada harekete geçirici, belirleyici öncü gücün proletarya olduğu unutulmamalı. Proletaryanın önderliği olmaksızın köylüler harekete geçemez ve devrimci olanaklarını kullanamazlar.

Köylüler ne kadar ezilip sömürülse de özel mülkiyetle belli bir anlamda varolan ilişkileri sonucu burjuvadırlar. Özel mülkiyet onların yaşam ilkesidir.

Yaşamları kapitalist düzen tarafından yok edildikçe proletaryaya yaklaşır; öte yandan özel mülkiyetle olan ilişkilerinden dolayı çok rahatlıkla burjuvazinin yanında yer alırlar.

Kapitalizm yalnızca sınıfları tanır. Kapitalist toplum sınıflara ayrılmıştır. Köylüler bunun dışında kalamazlar. Onlar da kendi içlerinde sınıfsal ayrılmaya uğrarlar. Kapitalist toplumda, tüm köylülerin bir bütünlük halinde harekete geçirilmesi pratik olarak mümkün değildir. Proletaryanın kırsal alandaki ittifakı genel olarak köylülük değil, yoksul köylülüktür. Yoksul köylüler, kendisini yoksullaştıran kapitalizme karşı tavır alırken, proletaryaya yanaşır ve proletarya ile sosyalizm amacı için mücadele eder. Proletarya ile yoksul köylüler arasında eylem ve amaç birliği vardır.

Proletaryanın tarım alanında temel ve doğal ittifakı tarım proletaryasıdır. Bunun ekonomik temelleri var. Tarımsal alan küçük üretime dayalı kırsal alandan farklıdır. Büyük ölçekli tarım üretimi ile köylülüğe dayalı küçük üretim farklıdır. Büyük tarımsal üretim kapitalist meta üretimine dayalı olarak, tarım burjuvalarını ve tarım ücretlilerini barındırır. Tarım proletaryası dünün yoksul köylüsü olmakla birlikte ücretli olduğundan dolayı artık proletarya içinde yer alır. Oysa ki, yoksul köylüler ve küçük köylüler belirli bir toprağa sahip oldukları için özel mülkiyetle ilişki içerisindedirler. Tarım ücretlileri, tarım üretiminin tarım-sanayi haline gelmesi sonucu “mevsimlik işçi” olmaktan çıkıp sürekli ücretli hale gelirler. Ücretli oluşları onları

proleterler durumuna getirmekle birlikte, sanayi proletaryası ile farklılık gösterirler. Tarım proletaryası köylülük ile bağlarını koparmadığı için düşünce ve davranışta köylülere yakındırlar.

Devrimci proletarya tarım programını yalnızca, tarım proletaryasına dayanarak yaşama geçirebilir.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA KÖYLÜLÜĞÜN DURUMU

Köylülüğe yanlış yaklaşım Türkiye'de kendini her zaman göstermiştir. Esas olarak maocu hareketler köylülerin devrimci konumunu, proletaryanın devrimci düzeyinde ele alıyorlar. Yakın zamana kadar (bazıları halen bu anlayışta inatla direniyor) köylüler devrimin temel gücü olarak kabul edilmiş, kırsal alanları ise devrimin temel alanı olarak kabul edilmiştir. Onları bu anlayışa götüren şey, köylülere duydukları sempati değil, ekonomik-toplumsal yapıyı yanlış çözümlemeleridir ya da çözümleyememeleridir.

Köylüleri devrimin temel gücü, kırsal alanları da devrimin temel alanları olarak gören tez, Türkiye ve Kürdistan'ı yarı-feodal bir yapıda görüyor. Türkiye ve Kürdistan'ı bu biçimde görmek, hem teorik çözümleme gücünden yoksunluğu, hem de diyalektik ve tarihsel materyalist yöntemi kavramadaki yeteneksizliği gösterir.

Burada feodalizmi ya da yarısını tartışmayacağız. Burada maocuların toplumsal sorunları ele alış yöntemlerini ve bu yöntemin dayandığı sakat anlayışı göstermek istiyoruz. Yarı-feodal ilişkilerden söz edenler

toplumu durağan halde ele alıyorlar. Oysaki toplumlar sürekli hareket ve değişim halindedir. Hareket ve değişim kapitalist meta üretiminin sürekli her alanda egemen olması yönündedir. Sözü edilen yarı-feodal toplumsal ilişkiler evrimci tarzda çözülmüş; yerini kapitalist meta üretimine, paranın ve burjuvazinin egemenliğine bırakmıştır. Yarı-feodal ilişkilerden söz edilen tüm alanlarda metanın, paranın ve burjuvazinin egemenliği vardır.

Anti-feodal devrim programı önerenler, programlarını gelişen yükselen olgulara değil; çöken ve çözülen olgulara dayandırıyorlar. Oysa ki marksist-leninistler programlarını ve görüşlerini gelişen ve yükselen olgulara dayandırırılar. Bu diyalektik bir yöntemdir.

Yarı feodal ilişkiden söz edenler nereden hareket ediyorlar. Hareket noktaları artık kapitalizme dahil olmuş ancak eski toplumu andıran ilişkiler ve kavramlardır. Bugün özellikle kırsal alanda devam eden aşiret ilişkileri (ekonomik değil, kültür, gelenek vb. alanında) din, akrabalık ilişkileri, günlük yaşamda sürüp giden eski anlayışlar, ideoloji vb. ilişkilere bakıp tamam diyorlar, feodal kavramlar devam ediyorsa, o halde bunun ekonomik temeli de sürüyor demektir. Bu gerekçelerden hareket edenler gerçekten toplumların değişim yasalarından hiçbir şey anlamamışlardır. Değişim yasasına göre aile ve toplum değiştığı halde; eski toplumsal ilişkileri karşılayan akrabalık sistemi, din, felsefe, ideoloji ve politika bir süre daha varlığını

sürdürür. Başka bir anlatımla söyleyelim, öz ve biçim aynı anda değişmez. Öz değiştiği halde, eski biçim yeni öze aykırı olarak varlığını sürdürebilir. Sonuçta ne olur yeni öz eski biçimi parçalar ve kendine uygun yeni biçime kavuşur. Ailede olduğu gibi toplumlarda da değişim böyle olur.

Eski toplumlar üzerinde araştırma yapan Morgan araştırmalarında Marx'la aynı sonuca varır. “**Eski Toplum**” adlı araştırma yapıtında ailenin ve eski toplumun değişimini inceleyen Morgan bu değişimi şöyle izah eder;

“Aile hareketli ögedir” diyor Morgan, *“asla duraklama halinde değildir; toplum aşağı bir dereceden daha yüksek bir dereceye yükseldiği ölçüde, aile de aşağı bir biçimden daha yukarı bir biçime geçer. Buna karşılık, akrabalık sistemleri hareketsizdir; ailenin zaman boyunca sağladığı gelişmeleri, akrabalık sistemleri ancak uzun aralıklarla sağlarlar ve ancak aile köklü bir dönüşüm gösterdiği zaman akrabalık sistemleri de köklü bir dönüşüme uğrarlar.”*

Marx; buna şunu ekler: *“Ve genel olarak, siyasal, hukuksal, dinsel ve felsefi sistem içinde durum aynıdır.”* (Aktaran: Engels, Ailenin Özel Mülkiyetin ". ve Devletin Kökeni, Sf. 36 Sol Yayınları)

Görüldüğü gibi toplumun kendisi aşağı bir biçimden daha yukarı biçime geliştikçe, aile de buna uygun olarak değişim geçirir. Ancak eski topluma ve ailenin eski biçimine denk düşen akrabalık sistemleri ve dinsel, siyasal, felsefi, hukuksal sistemler bir süre daha

devam ederler, daha sonra onlar da tarih sahnesinden çekilirler.

Yarı feodal ilişkiden söz edenler toplum feodal ilişkilerden, daha üst bir biçime, kapitalist toplum biçimine ulaştığı halde, eski toplum ve aile biçimine denk düşen politik, ideolojik, dinsel, hukuksal, felsefi ve akrabalık sistemlerine bakarak karar veriyorlarsa, bununla, toplumların gelişim ve dönüşüm yasalarını kavrayamadıklarını göstermiş oluyorlar.

Teori ve politikada toplumların değişim yasaları kavranmadan doğru sonuçlara ulaşılamaz. Kaldı ki, Türkiye'de politik, hukuksal, felsefi ve ideolojik sistemler dönüşüme uğramış, burjuvazinin düşünce sistemi tam anlamıyla egemen olmuştur.

Yalnız teorik açıdan değil, pratik açıdan da bakıldığında, açık olarak gözlerimizin önünde olup biten şey, emek-sermaye karşıtlığı temeline dayanan sınıf savaşıdır. Sınıf savaşı kırsal alanda da kapitalizmin doğasına uygun olarak sürüp gidiyor, Tarım işçileri ve yoksul köylülerle; tarım burjuvaları ve zengin köylüler arasında süren sınıf mücadelesi, burjuva toplumun doğasına denk düşen mücadeledir.

Leninist parti, toplumun ekonomik yapısını çözümlerken, toplumdaki değişimi esas almıştır. Buna göre, kapitalizmin kırsal alanda da egemen olduğunu; köylülüğün bir bütün olmaktan çıkıp, kendi içinde sınıfsal ayrışmaya uğradığını; bu ayrışma sonucu köylülüğün, tarım burjuvaları, zengin köylüler, orta ve küçük köylüler, yoksul köylüler ve tarım proletaryası

biçiminde konumlandığını; proletaryanın temel ve doğal ittifakının yoksul köylüler ve tarım proletaryası olduğunu; devrimin temel ve öncü gücü olan sanayi proletaryasının önderliğindeki demokratik Halk Devrimi'nde küçük mülk sahibi olan köylülerin devrimci olanaklarının sonuna kadar kullanılacağını; orta köylülüğün tarafsızlaştırılması gerektiğini; geriye kalanlar burjuva olduklarından tüm ekonomik gücünün zoralmı yoluyla kamulaştırılacağı Leninist Programda açık olarak belirtilmiştir.

Leninist Parti, köylülük üzerine görüşleriyle kendi dışındaki tüm sosyalist hareketlerden ayrılır. Dışımızdaki sosyalist hareketler, köylülüğü bir bütün olarak görüp; köylülere toprak dağıtımını öngören, bir toprak reformu önerirken; Leninist Parti, sonuçta kapitalizmin kırlarda güçlenmesine yol açacak olan toprak reformu yerine, büyük, toprakların üzerindeki tüm araç ve gereçlerle birlikte zoralmı yoluyla kamulaştırılmasını; toprakların alım-satımının yasaklanmasını; kamulaştırılan toprakların, büyük ölçekli kolektif devlet çiftlikleri biçiminde işletilmesi; geri kalan toprakların yönetim ve denetiminin yerine göre yoksul köylü komitelerinin, yerine göre tarım proletaryası konseylerinde olması gerektiğini savunur.

Arada çok büyük fark var. Anti-feodal devrimden yola çıkanlar, burjuva demokratik devrime varırken; Leninist Parti, anti-kapitalist nitelikli Demokratik Halk Devrimi'nden yola çıkarak, kesintisiz olarak Sosyalizme ulaşmayı hedefliyor.

KÖYLÜLÜK İÇİNDE ÖRGÜTLENME ÇALIŞMASI

Köylüleri devrime kazanmak için belirttiğimiz bilimsel görüşlerden hareket edilmeli. Köylü savaşı proletaryanın toplumsal devriminin kopmaz bir parçası ve tamamlayıcı bileşenidir. Parça mutlaka bütünlük içinde ele alınmalı; aralarındaki bağlar ve geçişler diyalektik yöntemle ortaya konmalıdır. Demokratizm nasıl tek başına ele alınırsa, proletarya açısından hiç bir şey ifade etmezse; köylü savaşı da kendi başına hiç bir şey ifade etmez. Hem demokratizm, hem de köylü savaşı ancak sosyalizme bağlı olarak ele alınırsa anlam kazanır. Buradan çıkarılması gereken sonuç, emekçi köylülüğün, proletaryanın sosyalizm mücadelesine kazanılmasıdır.

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin önder sınıfı olan proletarya, amacını tüm ezilen ve sömürülen kitlelere kabul ettirmelidir. Her devrimci ve önder sınıf böyle davranır. Devrimci sınıf toplumun tüm ezilen sınıflarını kendi amaçları doğrultusunda ikna ederse, onları harekete geçirebilir. Burjuvazi devrimciyken söylediği “Eşitlik-Kardeşlik-Özgürlük” hedefini tüm toplumun ortak hedefi olarak ilan etti. Toplum buna ikna olduğu için de burjuva önderliği takip etti. Devrimci sınıf olarak proletarya da aynı yöntemle hareket etmeli.

Köylüleri devrime kazanmak için onlara yalnızca devrimin tarım programı değil bu programın bütünlüğü götürülmeli. Tek başına tarım programı köylülerin

sorunlarını çözemez. Köylüleri ezen kapitalist sistemin yıkılması gerektiği; bu sistem yıkılmadan kurtulamayacakları tüm açıklığıyla anlatılmalı kapitalist egemenliğin yıkılması ancak tüm ezen ve sömürülen kitlelerin oluşturacakları güç birliği ile mümkündür. Kendi durumlarını düzeltmek için tün dünyada köylülerin ayaklandıklarını, bu ayaklanmaların hiç birisinin başarıya ulaşmadığını, köylülerin ancak proletaryanın önderliğinde kurtulabileceklerini anlatmalıyız.

Nüfusun büyük bir bölümünü oluşturan köylüler katılmadan toplumsal devrim başarıya ulaşamaz. Proletarya bu destek olmaksızın iktidarı ele geçirse bile onu koruyamaz. Köylülüğün ve taşranın desteğini alamayan proletarya ve kentliler, kitle desteğinden yoksun kalması bir yana; tarım ürünleri, gıda vb. yokluğundan ötürü açlıkla karşı karşıya kalır, sırf bu nedenle kentlerdeki devrimci iktidar yıkılabilir. Paris Komünü, taşranın ve köylülerin desteğini alamadığı için yıkıldı. Eğer Rusya'daki Sovyet iktidarı köylülerin desteğini almasaydı iki gün bile ayakta kalamazdı. Devrimden sonraki iç savaş yıllarında ise, köylülüğün ayrışmasına bağlı olarak, işçi-yoksul köylü ittifakı gerçekleşmeseydi Sovyetler iç savaşı kazanamaz ve sonuç olarak sosyalizm de ayakta kalamazdı.

Yaşanmış olan bu tarihi gerçekliğin kendi devrimimizde de farklı biçimlerde de olsa yaşanabileceği unutulmamalı.

Aynı biçimde, proletaryanın desteğini alamayan ve

proletaryayı izlemeyen köylülük de kapitalist kölelikten kurtulamaz. Yalnızca proletarya sınıfsal devrimci konumu ve örgütlenme yeteneği ile toplumsal kurtuluş mücadelesine önderlik edebilir; ancak proletarya toplumu daha üst toplum biçimi olan sosyalizme götürebilir. Proletarya bu önderlik görevini pratik olarak yerine getirebilir. Burjuva egemenliğe karşı doğrudan yöneltilen devrimci saldırılarla burjuva toplum ve devlet yıkılır. Devrim önderliği pratik eylemleri gerektirir. Çoğu okuma yazma bilmeyen ve kültürel olarak geri olan köylüler, devrime kitaplardan öğrenerek değil; yaşayarak ve pratikten görerek katılırlar.

Leninistler, köylüler için neyi ileri sürdüklerini çok iyi anlatmalılar. Köylüler eğer işçi sınıfı ile çıkar birliğini görmezlerse; yani kendi çıkarları proletarya tarafından dile getirilmemişse; o zaman çıkar birliğinin olmadığı bir yerde eylem ve amaç birliği de olmaz. Leninist Parti Programındaki “Tarım Programı” bu noktada açıklanmalı programın bu bölümü öylesine anlatılmalı ki, yoksul proletaryanın önderliğini izlesinler.

Leninist Parti, yalnızca işçiler için değil; tüm halk için program öneriyor. Program tüm ezen ve sömürülen kitlelerin çıkarlarını ve hedeflerini dile getiriyor. Programda konulan temel “**İstemler ve Önlemler**” tüm halk kitleleri için önerilmiştir. Bu program, yoksul köylüleri kazanacak içeriğe sahiptir. Yeter ki tüm bunlar köylülere iyi anlatılsın.

Köylüleri devrime kazanmanın ikna edici yolu, devrimle birlikte, proletaryanın onlara yapacağı

ekonomik destektir. İktidardaki proletarya, kamulaştırılan ekonominin temel dallarını kontrol edecek ve denetleyecektir. Sanayi ve bankalar proletaryanın denetiminde olacaktır. Ekonomi, sanayi ve bankalara dayanarak köylüler araç gereç, kredi vb. yollardan desteklenecek; köylüler aldıkları bu destekle yüzyılların geriliğini ve yoksulluğunu yeneceklerdir.

Bilindiği gibi, tarihteki ilk büyük toplumsal iş bölümü kentle kıyın ayrışmasıdır. Bu iş bölümü sonucu, kıy kente bağımlı oldu; kent kıy üzerine egemen oldu. Kıy, kent tarafından sürekli sömürüldü, aradaki uçurum büyüdü. Kent kıy karşıtlığını kaldırmak toplumun köklü olarak dönüşümünü gerektirir. Bu karşıtlığa son vermek komünizmin ön koşuludur. Komünizm, kentle kıyın karşıtlığı kalktığı ölçüde gerçekleşebilir.

Leninist Programda bu karşıtlığa son vermenin devrimci yolları gösteriliyor.

Proletarya ile yoksul köylüler arasındaki uzak amaç birliği, yakın amaçlar için de vardır. Yakın amaç birliği genel olarak tekelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliğinin yıkılması; yerine Demokratik Halk İktidarının kurulmasıdır. İktidar için ortak mücadele bu birliğin politik temelidir. Faşist devletin yıkılması, işçilerin köylülerin ve tüm halkların ortak politik hedefidir.

Faşist bir biçim almış olan devlet, Osmanlı militarist-feodal devletinin toprağı üzerinde boy verdi. Burjuvazi, militarist-feodal devlet makinesini ele

geçirip, o'nu yetkinleştirmekten başka bir şey yapmadı. Böylece, despotizm ve gericilik devam ettirildi. Burjuva devlet makinesi militarist-feodal devletten devraldığı baskı ve zulmü devam ettirdi. Bu baskı ve zulüm, hem tüm halk kitleleri hem de köylüler üzerinde kesintisiz olarak sürdü.

Köylüler Osmanlı devletinde ağır vergiler altında ezildi ve baskı altında tutuldu. Bunun yanında devletin ordusunu oluşturanlar yine köylülerdi. Askerlik bu günden farklı olarak çok daha uzun sürüyor; sürekli savaş içinde olduğundan askere gidenler uzun süre evinden koparılıyordu. Bu dönem gidip de dönmeyen askerlerin öyküleri ve ezgileri ile doludur. Köylüler feodal sınıf için çocuklarını askere gönderiyor ve onlar için savaşıyorlardı. Tüm bunlara karşılık ağır vergiler ve jandarma zulmü altında inim inim inliyorlardı. Bu dönem, Osmanlı köylüsü için zor ve ağır bir dönem oldu.

Köylülerin bu durumu burjuva egemenliği altında devam etti. Kurulan TC devleti, feodal sınıfla uzlaşma içinde olduğundan, köylüler hem feodalitenin zulmüne uğradılar hem de burjuvazinin, burjuvazinin zulmü, jandarma baskısı, Kürdistan'da da ulusal baskı biçimleri ile sürekli hale geldi. Kısacası, köylülerin yaşamı esas gücünü kendisinin oluşturduğu burjuva ordusunun baskısı altında geçti.

Gerçek anlamda toprağa sahip olmayan köylüler, süreç içerisinde sınırlı olarak varolan topraklarını da yitirdiler. Köylülerin topraklarından ve üretim araçlarından uzaklaştırılması yıllarca devam etti.

Köylülerin topraklarından uzaklaştırılması Kürdistan'da ise, ulusal baskı sonucu Kürt köylülerinin zorla göç ettirilmesi biçiminde gerçekleştirildi.

Bu yüzden köylülerin, kendini ezen ve baskı altında tutan faşist devletin yıkılmasında yaşamsal çıkarları vardır. Faşist devletin yıkılması, bu nedenle, proletarya ile yoksul köylülerin militan ittifakının ortak hedefidir. Ancak faşist devletin yıkılmasına yönelik bir ittifak yaşam bulur ve kalıcı hale gelir.

Köylüleri örgütlerken karşımıza çıkan önemli sorunlardan biri de din sorunudur. Bilindiği gibi din etkisini en çok toplumun geri kesimleri üzerinde gösterir. Kentlerin geri kesimlerinde olduğu gibi, geri olan kırsal alanlarda da dinin büyük bir etkiye sahip olması rastlantı değildir. Bunun temel nedeni toplumun kültürel olarak, politik olarak ve temel dünya görüşü olarak geri olmasıdır. Burjuvazi her zaman toplumun bu geri ve bilinçsiz kesimlerinden yararlanmışır. Köylüleri burjuvazi ve dinin etkisinden kurtarmak için sabırlı, titiz ve kararlı bir uğraş verilmeli.

Dinin toplum üzerindeki etkisini kırmanın esas yolu eleştiri değildir. Dinin ve tüm gerici felsefi sistemlerin dönüştürücü gücü devrimdir. Halk kitleleri devrime katılarak, devrim sayesinde kendilerini eski dünyaya bağlayan tüm bağlardan kurtarırlar. Dinin eleştirisi, bu temel gerçek unutulmadan yapılmalı. Dine karşı mücadelede köylülerin ikna edilmesi esas alınmalı. Köylüleri bizden uzaklaştıracak yöntemlerden kaçınmalıyız.

Kırsal alanları ele alırken, bu alanları dar anlamda yalnızca köylerle sınırlı görmemek gerekir. Kırsal alanlar ekonomik olarak, politik ve kültürel olarak kentlerle sıkı ilişki içindedir. Özellikle taşra kentleri (il ve ilçeler) köyler üzerinde mutlak bir etkinliğe sahiptir. O halde mücadelede bu alanlarla birlikte ele alınmalıdır.

Taşra kentlerinin toplumsal konumu burada önem kazanır. Bu kentlerin nüfusunun esasını orta sınıflar oluşturur. Orta sınıf ise küçük burjuvaları içerir. Büyük burjuvalar da olmakla birlikte, esas toplumsal güç küçük burjuvalardır. Taşra küçük mülk sahipleri (dükkancılar, komisyoncular, bayiler, zanaatçılar vb.) konumlarını sürdürdükçe kendilerini burjuva sayarlar. Kendilerini burjuvaziye ve devlete bağlı hissederler. Hem ekonomik konumları gereği, hem de kapitalist sisteme bağlılıkları nedeniyle gerici dirler. Egemen burjuva sınıfın taşradaki toplumsal temelini oluştururlar. Gene bu yüzden burjuva partilerinin, dinci ve faşist partilerin toplumsal dayanağı ve gücü durumundalar.

Maraş katliamı, Çorum katliamı, Sivas katliamının taşra kentlerde olması rastlantı değildir. Buralar, sivil ve dinci faşistlerin güçlü oldukları yerlerdir. Kırlarda örgütlenirken, kırlar üzerinde etkisi olan gerici kentlerin konumları göz önünde tutulmalıdır. Köylüleri kurtarmak demek, onları ezen ve baskı altında tutan bu gerici kentlerin egemenliğinden kurtarmak demektir. Eğer gerici taşra kentleri içerden örgütlenerek gericiliği düşürmek olanaklı değilse; buraları devrimci köylerle kuşatmak doğru bir politika olur. Bu politika genel değil,

yerel olarak ve tamamen somut biçimde değerlendirilmeli.

Büyük sanayi kentleri devrimci ayaklanmaya giriştiğinde, tekelci güçler, bu devrim merkezlerini, gerici taşra kentlerine dayanarak kuşatmak ve yıkmak isteyecektir. Buna izin vermemenin yolu, devrim üzerine yürümek isteyecek olan gerici taşra kentlerini, devrimci kentler ve köyler tarafından kuşatmak ve etkisiz hale getirmektir.

Devrim mücadelesinin bir iç savaş biçiminde gelişim gösterdiği göz önünde bulundurulursa, tüm kentleri yakından bilmek, onların sınıfsal konumlarını doğru olarak çözümlenmek mücadelenin seyri için çok önemlidir. Şimdiden kimi kentlerin iç savaşta hangi safta yer alacağı ortaya çıkmıştır. Örnek vermek gerekiyorsa faşistlerin etkinlik gösterdikleri Yozgat, Erzincan, Erzurum, Kastamonu, Kırıkkale, Maraş ve İç Anadolu'nun bir çok kentinin karşı devrim safında yer aldığını söyleyebiliriz. Buralardaki tüm kitleler karşı devrimci değildir, ancak etkinlik faşist güçlerin elindedir. Bu tür alanla da faşizmin baskısını kırmak için içerde militan mücadele verirken, aynı zamanda yakın bölgelerde, devrimi destekleyecek olan kent ve köylere dayanarak, gerici kentlerin üstüne yürümeliyiz. Bunun için devrimci köy ve kentleri silahlandırmalıyız.

DEVİRİMCİ KÖY KOMİTELERİ

Köylüler arasında devrimci çalışmanın yaklaşık 30 yıllık tarihi var. Bu dönemde, örgütlenme alanında

önemli birikimler sağlandı. Her Leninist kadro bu birikimi incelemeli, irdelemeli ve özümsemelidir. Kırsal kesimdeki örgütlenme çalışmaları, sağlanmış olan birikimlere dayandırılmalı. Ne var ki, örgütlenme ve mücadele alanındaki birikimler olduğu gibi alınmayacak, eleştiri süzgecinden geçirilecektir. Geçen süre içinde, toplumda ve köylülükte belirgin değişimler yaşandı. Köylülerin toplumsal konumunda değişim yaşanırken, buna karşılık, örgütlenme politikası eskisinin tekrarı biçiminde olamaz. Bu anlamda, her militan, toplumun maddi yapısındaki değişimleri bilince çıkarmalı; örgütlenme politikasını bu temele oturtmalı.

Köylülüğün toplumsal yapısında değişim getiren etken, kapitalizmin kırlarda gelişmesi ve derinleşmesidir. Kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak, köylüler üretim araçlarından uzaklaştırıldılar. Topraktan ve üretim araçlarından kopartılan köylülerin maddi yaşamı sürekli olarak bozulmaya yüz tuttu. Bir zamanlar, toprakları üzerinde mutlu yaşam içindeyken, birden bire topraksız, aç ve yoksul bir yaşama mahkum oldu. İşsizlik ve açlığın verdiği dürtüyle, fabrikalara ve kentlere doğru “umut” yolculuğuna çıktı. Umudun yolu çok çetin, bedeli ise ağırdı. Bölükler halinde kentlere gidenler, uzun süre daha işsiz ve yersiz kaldılar. Açlık orada da yakalarını bırakmadı. Boğaz tokluğuna iş bulanlar, kendilerini şanslı sayarken, iş bulamayanlar ise lümpen proleterler arasına katıldılar.

Değişim köylülüğün nüfus yapısını da etkiledi. Yakın zamana kadar, köylerin nüfusu, kent nüfusunun

ilerisindeyken, son zamanlarda, kent nüfusunun gerisine düştü. Kentlere doğru yapılan nüfus hareketi sonucu, köyler büyük oranda boşaldı.

Kırlarda sınıf farklılaşması tüm hızıyla sürüyor. Zengin köylüler, burjuvalaşma yoluna girerken, az topraklı ya da topraksız olanlar ise, kentlere gidenlerden daha derin yoksulluk içinde bulunuyorlar. Kır yoksulları ne yaşamlarını sürdürebilecek durumdadır, ne de kültür edinme olanağına sahiptir. Yaşam o'nun için her geçen gün çekilmez hale gelmektedir.

Kapitalizm, köylülerin ekonomik ilişkilerini de değişime uğrattı. Eski üretim ilişkileri içindeyken, birbirleriyle ekonomik ilişkiler içindeyken; kapitalizmin egemen duruma gelmesiyle, ekonomik ilişkiler, kentlerle gelişmeye başladı. Pazar ve kentlerde kurulan ekonomik ilişkiler, köylülerin toplumsal yaşamını tamamen alt-üst etti. Köylülük çözüldü. Geleneksel yaşam, burjuva yaşama teslim oldu. Köylüler için değerli olan ne varsa, meta ve para ile değişime girdi. Feodal toplum için çok önemli olan “onur ve namus” kavramlarının yerini, kapitalizmin kavramları aldı.

Köylüleri örgütlerken bu maddi ve sınıfsal gerçeklerden hareket edilmeli.

İlk olarak örgütlenmesi gerekenler yoksul köylülerdir. İçinde buldukları açlık ve yoksulluk koşullarından dolayı en çabuk örgütlenecek olanlar yoksul köylülerdir. Bir taraftan topraklarından edilmişlerdir, diğer taraftan yaşamlarını sürdüreceğ geçim araçlarından yoksunlar. Tam bir yıkım içinde olan

kır yoksulları, zamanla, çıkarlarının zengin köylülerden farklı olduğunu kavrarlar. Bu süre içinde, deneylerin yardımıyla, ancak sınıf mücadelesine katılırlarsa gereksinmelerini karşılar ve yaşama şansına sahip olacaklarını anlarlar. Sınıf mücadelesine katıldıkça, bilinçlenir, bilinçlendikçe örgütlenmeye daha yatkın duruma gelirler.

Yoksul köylülerin küçük mülk sahibi köylülerden ayrı olarak örgütlenmesine dikkat edilmeli. Özellikle ayrışmanın ve sınıfsal çatışmanın geliştiği alanlarda ayrı örgütlenmenin maddi temelleri olgunlaşmış demektir. Küçük mülk sahipleriyle birlikte örgütlenmenin zorunlu olduğu hallerde bile sınıfsal farklılık göz önünde bulundurulmalı. Yoksul köylüleri ayrı olarak örgütlemenin bir nedeni de amaç farklılığıdır. Küçük köylüler, sermaye baskısının kalkmasını isterken; yoksul köylüler, kendilerini tam bir kurtuluşa götürecektir olan devrim için mücadele ederler. Bu nedenle yoksul köylüler diğer tüm mülk sahiplerinden ayrı olarak örgütlenmelidir.

Devrim mücadelesinde potansiyel bir güç olan küçük köylülerin örgütlenmesi de hareketin başarısı için büyük öneme sahiptir. Küçük köylü esas olarak emekçidir. Ailesiyle birlikte toprağı kendi hesabına işler. Çıkan ürün yaşamını zor devam ettirir. Kuraklık vb. nedenlerin yanında, işleri iyi gitmediği zaman tam anlamıyla iflas eder yoksullaşır. Tarım girdilerinin fiyat artışları, bankalara, tüccar ve tefeciye olan borçları yüzünden soyulup soğana çevrilir. Ölmez ancak sürünür.

Kapitalizm tarafından sürekli mahvedilen ve yıkıma uğratılan küçük köylü bu yüzden anti-kapitalist kesilir. Ne var ki, o'nun anti-kapitalizmi, eski üretim ilişkilerine dönme biçimindedir. Bu yönüyle gericidir. Küçük köylünün anti-kapitalizmi, proletaryanın toplumsal devrimine bağlanırsa doğru bir temele oturur.

Küçük ve yoksul köylülerin örgütlenmesi demek, kırsal devrimcileşmesi demektir. Çünkü kırsal alanın esas nüfusunu emekçi olan bu köylüler oluşturur. Bu aynı zamanda halk devriminin toplumsal tabanının genişlemesi anlamına gelir. Kır emekçilerinin kesin desteğini alan kentler devrimi daha başarılı olarak yerine getirir. Bu yüzden kent proletaryası kır emekçilerini örgütlemek mücadelelerine önderlik etmek için daha enerjik davranır.

Kır emekçilerini hangi araçlarla örgütlemeliyiz.

Kır emekçilerinin örgütlenme araçlarından biri Devrimci Köylü Komiteleridir. Komiteler, yoksul köylü komitelerinin yanında küçük köylüleri de kapsayacak karma komiteler biçiminde de oluşturulur. Devrimci Köylü komiteleri, köylülerin günlük sorunlarının çözümü için mücadele verirken, aynı zamanda devletin yıkılması içinde mücadele verirler. Bu amaçla mücadelenin ekonomik ve politik araçların bir araya getirirler. Yani bir taraftan tarım girdi fiyatlarının, genel fiyat artışları, vergileri vb. protesto eylemlerine başvururken diğer taraftan büyük toprakları ve devlet ürün silolarını işgal etme eylemlerini geliştirirler, aynı zamanda devlet güçlerine karşı silahlı politik eylemlere

yönelirler.

Devrimci Köylü Komiteleri bu konularıyla **Mücadele Organlarıdır**. Devrim mücadelesinin gelişimine bağlı olarak görevleri de değişir. Bugünün mücadele organları olan komiteler, mücadele yükseldiğinde **Ayaklanma ve Devrim Organları** durumuna gelirler. Halk Meclisleri oluşturulduğunda ise devrimci iktidar organlarının bir bileşeni olurlar.

Her örgütlenme gibi, Devrimci Köylü komiteleri de, aynı amacı benimseyen emekçi köylüler tarafından oluşturulur. Amaç birliği olmadan hiç bir örgütlenme ayakta kalmaz. Büyük toprakların zor alımı, tüm toprakların kamulaştırılması faşist devletin yıkılması, sermaye egemenliğine devrim yoluyla son verip, yerine Demokratik Halk İktidarı'nın kurulması DKK'nin ortak amacıdır. Bu amacı benimseyenler komitelerde yer alırlar. Komiteler, farklı sosyalist eğilimleri dışlamazlar; DKK'leri ile aynı amacı kabul etmeleri halinde komiteler onları da içerecektir.

Ancak yoksul ve diğer emekçi köylüler tarafından oluşturulan ve onlara dayanan örgütlenmeler ayakta kalabilir. DKK'lerinin başarısı ve geleceği, devrimci köylü hareketine dayanmasına bağlıdır. Bizim anlayışımıza göre DKK'lerin emekçi köylü hareketinin kendisi olmalıdır. Kır emekçileri, böylesi örgütlenmeleri yaratma potansiyeline ve birikimine sahipler. DKK'lerinin oluşturulması kendiliğinden gelişmeye bırakılamaz. Parti, DKK'ni bilinçlice ele almalı, örgütlenme sürecini hızlandırmalıdır.

Kır emekçilerinin devrimcileşmesinde pratik eylemlerin yanında, eğitim çalışmalarının da büyük önemi vardır. Köylülerin eğitim, kültür ve bilinç yönünden gerilikleri göz önünde bulundurulursa, devrimci eğitimin önemi kendiliğinden anlaşılır. Köylüler, toplumsal koşulları nedeniyle her konuda “dar” yaklaşımlara sahipler. Dar köylü yaklaşımı devrimci eğitim yoluyla, proletaryanın bilimsel dünya görüşü yoluyla aşılar. Bu açıdan devrimci eğitim çalışması DKK'sinin vazgeçilmez görevidir. Parti bu konuda önder rol oynamalı, köylülere devrimci politik bilinç götürmek, köylüler arasında sosyalizm propagandası yapmak için yoğun bir çaba içerisinde olmalı. Tüm olanaklar kullanılarak sosyalist materyaller ve parti yayınları köylülere ulaştırılmalı. Devrimci bilinçle donanmış köylüler, önlerine çıkan her türlü zorluğu ve engeli yenecek güce kavuşurlar.

Köylüler arasında çalışma yapan kentli devrimciler propaganda ve ajitasyonda kesinlikle köylülerin anlayacağı dili kullanmalı. İşlenen konular açık ve ikna edici olmalı. Köylülerin kültür düzeyi küçümsenmemeli. Tüm geriliğine rağmen, köylülerin kendi kültürleri vardır. Ne var ki, köylü kültürü denen şey, feodal ve burjuva kültürle karışık bir kültürdür. Halk kültürünü sahiplenmek adına, gerici kültür yüceltilmemeli. Marksist eleştiri yöntemi burada da kullanılmalı, kültürde ve düşüncede gerici olan ne varsa tümü bilimsel eleştiriden geçirilmeli. Bilimsel ve proleter kültür anlayışını köylülere kazandırmak için

ısrarlı bir çaba içinde olunmalı.

Şimdiye kadar yapılan devrimci çalışma sonucu geniş bir köylü potansiyeli devrimci mücadeleye çekildi. Köylüler uzun yılları alan devrimci çalışma sayesinde devrimci görüşlerle tanıştılar, zulüm ve sömürü koşullarından nasıl kurtulacaklarını öğrendiler. Devrimci köylüler, örgütlü safların her zaman önemli bir oranını oluşturdular. Böylece devrim mücadelesi köylüleri de kapsayacak biçimde genişledi ve güçlendi. Bugün mücadeleye kazanılması gereken, henüz örgütsüz olan çok geniş köylü potansiyeli vardır. Bu potansiyeli eyleme ve örgütlenmeye dönüştürme, devrimin, pratik görevi olarak önümüzde durduğu bu günlerde her zamankinden daha da önem kazanmıştır. Bu nedenle DKK'ni örgütlemek ertelenemez ivedi bir görevdir.

DEVİRİMCİ KÖYLÜ MİLİSLERİ

Zora dayalı devrim mücadelesinde, halkın silahlanması, mücadelenin silahlı halka dayanması devrimin ön koşuludur. Silahlanmış bir halka dayanmayan devrim mücadelesi başarıya ulaşamaz. Güçlü, tepeden-tırnağa modern silahlarla donatılmış militarist-faşist bir devlet başka hiç bir yolla yıkılamaz. Üstelik askeri-bürokratik devletin, sivil ve dinci faşist bir kitle gücüyle desteklendiği gerçeği göz önünde tutulursa, sistemi yıkacak olan halk kitleleri için silahlanmak ve silahlı eylemlerde bulunmak zorunlu bir ön koşuldur.

İç savaş ve devrimci durum koşulları, bu koşulları

karşılacak örgütlenmelerin yaratılmasını zorunlu hale getirir. Döneme denk düşen örgütler yaratılmadan, sürece müdahale edilemez. Döneme denk düşen örgütler Devrimci Halk Komiteleri ve Devrimci Halk Milisleri'dir. Halkın milisler biçiminde örgütlenmesi, devrim yoluyla kurulacak Hak Egemenliğinin temellerinin şimdiden döşenmesi anlamına gelir. DHM ilk önce savunma birlikleri biçiminde oluşur. Bu aşamada görevi, faşizmin her türden saldırısını karşılamak, faşist güçleri yıpratmak ve güçten düşürmektir. Mücadelenin gelişimine bağlı olarak milislerin görevleri de değişir. Bugün savunma birlikleri biçiminde oluşan milisler, çatışmanın şiddetlenmesi ve genişlemesi halinde saldırı, birlikleri biçimini alırlar. Doğuşu ve bugünü bu şekilde olan DHM'lerinin geleceği ise devrimci iktidar organlarının kitle içindeki dayanakları biçiminde olacaktır.

Kentlerde ve fabrikalarda silahlı işçi milisleri örgütlenirken, kırlarda ise Devrimci Köylü Milisleri örgütlenmelidir. DKM'leri, kır emekçilerini silahlandırır ve örgütlü olarak devrime hazırlar. Bu görevin yanında, kır emekçilerinin günlük ilişkilerini düzenleme vb. işlerle uğraşırlar. Devletin kendi yandaşı olan köylüleri silahlandığı bu günkü koşullarda, köylülerin, faşizme karşı mücadelede silahlanması ve milisler biçiminde örgütlenmesi ivedi bir hale gelmiştir. Faşizme karşı olup ta, faşist saldırılar karşısında kendini savunmak amacıyla silahlanan köylüler bilinçli ve örgütlü mücadeleye kanalize edilmeli. Faşizmin kırsal kesimde

örgütlenmesi, köylülerin devrimci milisler biçiminde örgütlenmesini de beraberinde getirmiştir. Faşist şiddet karşı şiddeti getirmiştir. Devrimci şiddetin koşulları her geçen gün daha da olgunlaşıyor. Kır emekçilerinde silahlanma ve kendini savunma eğilimi sürekli gelişim gösteriyor. Devrimcilerin görevi, devrimci şiddetin organları olan silahlı devrimci köylü milislerini tüm kırsal alanlarda örgütlemektir.

İlk başlarda birbirinden kopuk, dağınık ve merkezileşmeden uzak olan DKM'leri, Devrimci Halk Ordusunun oluşumuyla birlikte, doğrudan devrim ordusu tarafından yönlendirilecektir. Ancak bu şekilde yönlendirilen ve merkezileşen milisler, genel silahlı mücadelenin bir parçası haline gelirler. Silahlı halk, merkezi sıkı disiplinli devrimci ordu tarafından birleştirilip harekete geçirilmeden hedefine ulaşamaz. Devrim, tüm silahlı halk güçlerinin, tüm yıkım güçlerinin, kurulu sosyal düzene karşı yöneltilmesi ile zafere ulaşır.

Uğur GÜNDÜZ